Τα φώτα της Νύχτας (Βασ. Πετρουλέας, Δρ. Φυσικός, Ε.ΚΕ.Φ.Ε. Δημόκριτος)

Categories : ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Date : 25 Δεκεμβρίου, 2011

Στοχασμός του Δεκεμβρίου, όπου οι νύχτες είναι σκοτεινές και τα φώτα έντονα.

ΦΩΤΟ: Νυχτερινή απεικόνιση της γης από το διάστημα, όπου δεσπόζουν τα φώτα στις χώρες, που ευημερούν. Στις φετινές απεικονίσεις τα φώτα της πατρίδα μας θα είναι ίσως λιγότερα... Η χώρα που έδωσε τα φώτα στην οικουμένη βυθίζεται σταδιακά στο σκοτάδι... Καιρός να ανάψουμε τα λυχνάρια, "το έλαιον της αγάπης και της προσευχητικής ζέσεως στα αγγεία των καρδιών μας". Αυτό δεν συλλαμβάνεται απ’ τους δορυφόρους, φτάνει ακέραιο στο θρόνο του Θεού.

Καθώς η ημέρα προχώρησε και ο ήλιος έγειρε κάτω απ' τόν ορίζοντα ένα πέπλο σκιάς απλώθηκε, σπρώχνοντας το φως της ημέρας προς άλλους τόπους, μακρινούς. Και μετά, δειλά-δειλά, το ένα μετά το άλλο, φωτάκια σαν πυγολαμπίδες ξεπρόβαλαν. Και όταν το σκοτάδι πύκνωσε, τότε τα φώτα έγιναν περισσότερα, ... πολλά, ... αμέτρητα.

Η γη τη νύχτα

Αν η παρατήρηση της γης την ημέρα αποκαλύπτει ένα πλανήτη με απέραντη ποικιλία ζωής και ασύγκριτη ομορφιά, η παρατήρηση τη νύχτα αποκαλύπτει μερικές απ' τις συνήθειες των λογικών όντων που την κατοικούν.

Ένα σκοτεινό τοπίο διάστικτο από φώτα. Όπου υπάρχουν φώτα εκεί κατοικούν άνθρωποι. Όπου τα φώτα είναι λιγοστά εκεί μάλλον υπάρχει φτώχια. Όπου τα φώτα

είναι πολλά και αργούν να σβήσουν εκεί υπάρχει ευημερία. Όταν τα φώτα γίνονται έντονα και κρατούν μέχρι τα χαράματα, τότε οι άνθρωποι γιορτάζουν...

Γενικά, οι κάτοικοι αυτού του πλανήτη δεν βιάζονται να σβήσουν τα φώτα. Φαίνεται ότι τους αρέσει να αγρυπνούν... Ίσως από συνήθεια... Ίσως για να ολοκληρώσουν τις εργασίες της ημέρας... Ίσως για να εργαστούν έργα πονηρά, που δεν αντέχουν το φως της ημέρας... Αγρυπνούν και για να διασκεδάσουν...

Εν χώρα και σκιά θανάτου

Οι ημέρες στον πλανήτη αυτό είναι φορτωμένες από μόχθο και αγωνία και οι νύχτες σκιάζονται απ’ τον φόβο του θανάτου. Γι' αυτό οι άνθρωποι ανάβουν από νωρίς τα φώτα **για να απωθήσουν το σκοτάδι και διασκεδάζουν για να διώξουν τον φόβο**... **και τις ενοχές**.

Κάποτε είχε ανατείλει Φώς μέγα, αλλά **οι πολλοί το απέρριψαν και στο τέλος το έκρυψαν κάτω απ' τη γη για να μην φέγγει**. **Προτίμησαν το σκοτάδι από το Φως, διότι ήταν πονηρά τα έργα τους**. Τώρα, είναι η **επέτειος της μοναδικής εκείνης Ανατολής** και οι άνθρωποι έχουν ανάψει αμέτρητα φώτα και γιορτάζουν. **Αραγε τί γιορτάζουν, τον ερχομό του Φωτός ή την ...απόρριψή του;**

Ίσως... άναψαν τα φώτα αναζητώντας Αυτόν, τον οποίον κάποτε απέρριψαν. Κινδυνεύουν όμως να ελκύσουν άλλον απ' αυτόν που προσδοκούν. Ο μισάνθρωπος εχθρός καραδοκεί. Έχουμε πόλεμο, και στον πόλεμο σβήνουν τα φώτα.

Αδάμ πού ει;

«*Και ήκουσαν της φωνής Κυρίου του Θεού περιπατούντος εν τω παραδείσω το δειλινόν, και εκρύβησαν ό τε Αδάμ και η γυνή αυτού...*» (*Γεν. γ’ 8*).

Τώρα μπήκαμε στο δειλινό της εβδόμης ημέρας και ηχούν πάλι τα βήματα του Πλάστου, ... αυτή την φορά απειλητικά! Και ο Αδάμ; ...**Ο σύγχρονος Αδάμ, αλίμονο, δεν βλέπει, γιατί θαμπώθηκε απ' τα φώτα και δεν ακούει, διότι οι μέριμνες και οι ήχοι της διασκέδασης δεν τον αφήνουν να ακούσει**.

...νυξ νυκτί αναγγέλλει γνώσιν

Την ώρα που άλλοι διασκεδάζουν ανέμελα και άλλοι κοιμούνται, είναι κάποιοι που «*φυλάσσουν φυλακάς της νυκτός*». **Αντί για φώτα άναψαν «*το έλαιον της αγάπης και της προσευχητικής ζέσεως στα αγγεία των καρδιών τους*»**. Αναλαμπές σε άγνωστα μήκη κύματος, που ξέφυγαν απ' την κάμερα του δορυφόρου

και έφθασαν μέχρι τον θρόνο του Θεού. Αυτοί εδώ έχουν αναλάβει το μεγαλειώδες έργο, να μεταφέρουν την περί Θεού Δημιουργού γνώση από νύχτα σε ημέρα και από ημέρα σε νύχτα, μέχρι της συντελείας των αιώνων.

«Εκ νυκτός έργων,
εσκοτισμένης πλάνης,
Ιλασμόν ημίν, Χριστέ τοις εγρηγόρως,
Νυν Σοι τελούσιν, ύμνον ως ευεργέτη,
Έλθοις πορίζων,
ευχερή τε την τρίβον...» (*)

Κάπου ανάμεσα στα θέλγητρα της πλανεύτρας ζωής της νύχτας και στην αδολεσχία του ταμιείου, κάπου ανάμεσα στους μακαρίως καθεύδοντας υπό το φως των προβολέων και στους γρηγορούντας υπό το φως του λυχναριού και **οι ταλαίπωροι εμείς**... **Τόσα χρόνια στο σκοτάδι τα μάτια μας ατόνησαν και εύκολα θαμπωνόμαστε από τα φώτα της νύχτας**, κι Αυτός, καθώς το συνηθίζει, θα επιδημήσει «*προς τους αποδήμους της Αυτού Χάριτος*» και φέτος «λαθών»...

Καθώς η χώρα μας, **η χώρα που κάποτε έδωσε τα φώτα στην οικουμένη και κατάντησε να δανείζεται τα φώτα της δύσης (τα οποία τώρα... δύουν!), καθώς η πατρίδα μας βυθίζεται σταδιακά στο σκοτάδι, μήπως στραφούμε προς το «Φως το αληθινόν», το Φώς της «θεογνωσίας», την «Ανατολή των Ανατολών» τον προάγγελο της ανέσπερης ημέρας**, όπου «*νυξ ουκ έσται έτι, και ου χρεία... φωτός..., ότι Κύριος ο Θεός φωτιεί...*» (*Αποκ., κβ' 5*).

_____

(*) Απ' τις Καταβασίες των Χριστουγέννων. Σε ελεύθερη απόδοση: «Σ' εμάς, τους σκοτισμένους απ' τα ζοφερά έργα της πλανεύτρας αμαρτίας, τώρα που αναπέμπουμε με πλήρη συναίσθηση ύμνο σε Σένα ως ευεργέτη, Χριστέ, έλα να μας χαρίσεις τη συγχώρηση των αμαρτιών και να μας κάνεις εύκολο το δρόμο της αρετής, πάνω στον οποίο τρέχοντας, άμποτε να βρούμε την αιώνια δόξα του ουρανού».

(Πηγή: «Η Δράση μας» Δεκέμβριος 2011)